

Lars en Mats en de magische kerstbal

Emmie de Vries

Lars en Mats en de magische kerstbal

In PDF gratis verstrekt 22 december 2021

Tekst Emmie de Vries

Illustraties Emmie de Vries

Uitgever Emmie de Vries

Copyright Emmie de Vries 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het is bijna Kerst. De broertjes Lars en Mats hebben vakantie. Gisteren hebben ze met mama de kerstboom versierd. Eerst de lichtjes. Dat deed mama. Daarna mochten Lars en Mats de ballen erin hangen. Heel voorzichtig want de naalden van de kerstboom prikten een beetje.

Toen ze helemaal klaar waren deed mama de lichtjes aan. Prachtig vonden de jongens dat. Als ze hun ogen een beetje dicht deden leken de lichtjes net kleine sterretjes.

Vandaag zijn Lars en Mats al vroeg opgestaan. Papa en mama slapen nog. Mats kruipt meteen onder de kerstboom om de lichtjes aan te doen. Als ze branden kijken de jongens samen een tijdje naar de boom.

‘Hé’, zegt Lars. ‘Heb jij die bal er gister in gehangen?’ Hij wijst naar een grote, glinsterende bal.

Mats schudt zijn hoofd. ‘Nee die heb ik niet gezien.’

Lars loopt naar de kerstboom om de bijzondere bal van dichtbij te bekijken. Plotseling begint de bal heel hard te draaien. Van schrik doet Lars weer een stap achteruit. Dan ziet hij dat de hele boom begint te schudden. De ballen schommelen heen en weer aan de

takken. O jee, mama gaat het niet leuk vinden als er straks allemaal ballen in scherven op de grond liggen.

Mats kijkt bang naar Lars

‘Stop! Lars, stop die bal,’ roept hij. Lars steekt zijn hand uit om de bal te stoppen maar zodra hij de bal aanraakt, floeperdefloep, verdwijnt hij in de bal.

‘Lars! Waar ben je? Kom terug!’ Mats probeert de bal te pakken om te kijken waar zijn broer gebleven is. Maar dan, floeperdefloep, verdwijnt hij ook in de bal.

Plof. Mats valt op zijn billen. Hij kijkt om zich heen. Naast hem zit Lars. Net als hij in zijn pyjama en met blote voeten. De grond is wit.

‘Waar zijn we?’ vraagt Mats zacht.

‘Ik weet het niet’, zegt Lars. ‘Maar dit is sneeuw.’ Met zijn hand heeft hij wat van het witte spul opgeschept. ‘Brrr, koud.’

Dan staat hij op. ‘Zullen we een stukje gaan lopen? Misschien komen we iemand tegen die ons kan vertellen waar we zijn.’

Mats staat ook op en pakt de hand van Lars stevig vast. Hij vindt het spannend. Gelukkig is hij hier samen met zijn grote broer.

Als ze een tijdje door de sneeuw gelopen hebben, zien ze in de verte een huisje.

‘Zullen we ernaartoe gaan?’ vraagt Lars. Mats knikt.

Als ze dichterbij het huisje komen zien ze dat het van hout is. Er zitten vierkante ramen in met groene gordijntjes ervoor. Het huisje heeft een knalrode deur. Naast de deur hangt een bel. Zo’n ouderwetse. Met een touwtje dat je heen en weer moet zwaaien. Mats laat de bel klingen. Tingelingeling....

Dan horen ze voetstappen naar de deur komen. Langzaam gaat de deur open. Er verschijnen een paar grote zwarte laarzen.

Daarboven zien de jongens een rode broek. Dan een rode jas met een zwarte riem. En daar weer boven een grote witte baard, een lachende mond en vriendelijke ogen. Helemaal bovenaan zien ze nog net een stukje van een rode muts.

‘De Kerstman’, fluistert Lars. Met grote ogen kijken de jongens naar de man die voor hen staat.

‘He, Lars en Mats’, zegt de Kerstman. ‘Daar zijn jullie dan. Kom maar gauw binnen.’ Achter de Kerstman lopen de jongens het huisje binnen.

‘Hebben jullie trek? Mijn vrouw bakt de lekkerste pannenkoeken.’

Bij het fornuis staat een vrouw. Ze draait zich om. Ze heeft een lief gezicht en een jurk die lijkt op de jas van de kerstman.

‘Hallo jongens, ga maar gauw zitten.’

Lars en Mats gaan aan de tafel zitten. Er staan twee krukjes. Op tafel liggen twee bordjes, twee vorken en twee messen en er staan twee bekers warme chocolademelk.

De vrouw van de Kerstman pakt een pan van het fornuis. Dan knipt ze met haar vinger en hop, hop, hop, er ligt een pannenkoek op het bord van Lars, één op het bord van Mats en een grote stapel op een bord in het midden van de tafel.

‘Huh? Hoe doet ze dat?’ Lars kijkt zijn broertje verbaasd aan. Maar Mats heeft geen tijd om daarover na te denken. Hij is al aan zijn pannenkoek begonnen. Hmm... lekker!!!

Als de jongens hun buikjes volgegeten hebben, geeft de Kerstvrouw hun allebei een stapeltje kleren. Een rode broek, een lang groen shirt en een zwarte riem.

‘Zo jongens, trek dit maar aan.’ Op de grond staan twee paar groene schoenen met een gekke punt die een beetje omhoog krult. Lars en Mats trekken hun pyjama uit en de kleren aan. Als ze klaar zijn moeten ze lachen. Dat ziet er gek uit. Ze lijken wel Kerstelfen. Even later komt de Kerstman binnen.

‘Ha, jullie zijn klaar. Mooi. Kom dan maar mee.’

Samen met de Kerstman lopen de jongens naar een groot gebouw. Door de ramen zien ze dat er licht brandt. Het ziet er gezellig uit.

Binnen is het een drukte van belang. Tientallen kleine mannetjes en vrouwtjes rennen er rond. Ze hebben precies dezelfde kleren aan als Lars en Mats.

‘Dit is het speelgoedpakhuis’ zegt de Kerstman. ‘Mijn vrienden de elfen pakken hier de kado's in voor de kinderen. En jullie gaan hen helpen.’

De jongens kijken verbaasd om zich heen. Het is zo groot en zo vol. Grote kasten vol met speelgoed, stapels dozen om kadootjes in te doen en heel veel inpakpapier.

De Kerstman loopt weer verder. Hij zet zulke grote stappen dat de jongens moeten rennen om hem bij te houden.

‘Dit is Kristoffer.’ De Kerstman blijft staan bij een grote tafel en legt zijn hand op de schouder van een elf. ‘Hij is de hoofdelf en zal jullie uitleggen wat jullie moeten doen. Succes.’ Dan draait hij zich om en loopt weg.

‘Hallo jongens’, zegt Kristoffer. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

De broertjes kijken om zich heen. Voor hen staat een grote tafel. Rond de tafel zitten tien elfen. Allemaal zijn ze druk bezig. De een haalt een kadootje en zet het vo or de neus van een tweede elf die er een briefje op legt met een naam. De volgende knipt een stuk papier en de vierde elf pakt het kadootje in. De vijfde doet er een mooie strik om heen, de zesde plakt er een sticker op en de zevende schrijft de naam van het briefje op het cadeau. Elf nummer acht controleert of alles goed is gegaan, de negende elf zet het cadeau in een mandje en de tiende brengt het mandje weg. Alle elfen lachen en zijn aan het kletsen of aan het zingen. Het ziet er gezellig uit.

‘Wat kunnen wij doen?’ vraagt Mats.

‘Jullie krijgen een hele belangrijke taak. Jullie mogen het speelgoed testen. Kom maar mee.’

Kristoffer neemt de jongens mee naar een andere plek in het grote pakhuis.

‘Let goed op jongens. In deze kast staat heel veel speelgoed. Jullie moeten kijken of het werkt, of alles in de doos zit en, het allerbelangrijkst, of het leuk is. Dat mogen jullie samen doen. Wat

goed is zet je terug in de kast, wat niet goed is mag in die grote bak daar. Gesnopen?’

Lars en Mats knikken. Ze hebben er zin in.

Kristoffer loopt weer naar de inpaktafel en de jongens kijken naar de grote kast.

‘Wat is er veel hè, waar zullen we mee beginnen?’ Mats ziet een bestuurbare auto. Die wil hij zelf ook wel. Hij pakt het autootje en stuurt het langs de kast, de hoek om en weer terug.

‘Stop Mats.’ Lars kijkt naar al het speelgoed in de kast. ‘We moeten nog heel veel speelgoed uitproberen. Is deze goed?’ Mats knikt.

‘Oké, zet maar in de kast.’ Mats zet de auto terug.

Lars pakt een puzzel. Oei, die is wel een beetje moeilijk. Maar het lukt. Ook die gaat terug in de kast. Wel een uur mogen de jongens spelen met het speelgoed in de kast. Niet alles gaat terug in de kast. Er is een auto waar een wiel mist, een pop zonder jurkje en in een doosje potloden mist het donkerblauwe.

‘Hé jongens. Stop maar met testen hoor, het is tijd om verstoppertje te spelen.’

Verstoppertje spelen? Verbaasd kijken Lars en Mats naar de hoofdelf, die naar hen toe komt lopen.

‘Ik ga tellen. 1..., 2...’ Bij de tafel laten alle elfen vallen wat ze aan het doen zijn en rennen weg. Alleen Lars en Mats staan nog bij de kast.

‘3... 4... 5...’

Lars pakt Mats bij zijn hand en trekt hem mee tussen de hoge kasten. Hier en daar zien ze de groene puntmuts van een elf. Boven een poppenhuis, onder een glijbaan of achter een pop.

‘6... 7... 8...’

Mats duikt snel tussen de gekleurde ballen in een kleine ballenbak.

Lars verstopt zich achter een doos met blokken.

‘9... 10... Wie niet weg is, is gezien. Ik kom.’

De kleine voetjes van Kristoffer trippelen over de vloer als hij op zoek gaat naar de verstopte elfen en jongens. Steeds horen ze hem roepen: ‘Ja, gevonden.’ En dan komt er een elf tevoorschijn uit zijn schuilplaats.

Spannend vinden de jongens het. Ze krijgen een beetje kriebels in hun buik.

‘Ja Lars achter de blokken, gevonden. Oh en Mats in de ballenbak. Ook gevonden.’

Nadat ze nog zeker tien keer verstoppertje hebben gespeeld, gaan de elfen weer aan het werk. Er moeten nog heel veel kadootjes worden ingepakt. Ze zwaaien naar Lars en Mats en de jongens zwaaien terug.

‘Jullie mogen allebei een ding uitzoeken. Daar mogen jullie even mee spelen’, zegt Kristoffer. Joehoe, de broertjes staan te springen

van plezier. Snel rennen ze langs alle kasten. Het is moeilijk om iets te kiezen. Er staat hier zoveel speelgoed.

Mats vindt een trampoline. Hij springt zo hoog mogelijk en maakt wel vijf salto’s achter elkaar.

Lars kiest een auto. Eentje waar hij zelf in kan rijden. Eerst is hij heel voorzichtig. Maar hij gaat steeds sneller rijden. Hij racet door het hele pakhuis.

Opeens komt er een elf uit een gangpad. De elf draagt een grote stapel cadeautjes. Net op tijd ziet hij Lars. Snel springt hij opzij. De cadeautjes vliegen door de lucht en de elf is gevallen. Lars stapt snel uit en rent naar de elf. Die staat gelukkig alweer op.

‘Sorry elf’, zegt Lars. ‘Ik ging iets te snel.’

‘Sorry Lars, ik keek niet goed uit,’ zegt de elf.

Kristoffer komt aangerend.

‘Alles goed met iedereen?’

Lars en de elf knikken.

‘Mooi!’ Kristoffer kijkt opgelucht. ‘Het is tijd om te gaan jongens. Ik breng jullie terug naar het huis.’

Als ze buiten komen zien ze dat het al donker is. Het is maar goed dat Kristoffer de weg weet. Lars en Mats hadden het huisje in het donker vast niet meer kunnen vinden.

In het huis van de Kerstman ruikt het heerlijk. Lars en Mats staan met z'n tweeën in de keuken. Kristoffer is snel teruggegaan naar het speelgoedpakhuis. Op de tafel staat een schaal met koekjes. Heel veel koekjes. Er zijn koekjes in de vorm van een elf, koekjes in de vorm van een rendier en koekjes in de vorm van een slee. Er zijn ook kerststerkoekjes, kerstboomkoekjes en kerstmankoekjes.

‘We mogen er vast wel eentje opeten.’ Mats loopt naar de tafel en pakt een koekje. Hij geeft er ook een aan Lars.

‘Wow, lekker!’ Mats neemt nog een hapje. En nog een. En nog een.

‘Hmmmm ja, heerlijk!’ zegt Lars met volle mond.

‘Ah, jullie hebben de koekjes gevonden zie ik.’ De Kerstvrouw komt de keuken binnen. Oeps, betrapt! Lars en Mats durven niet naar haar te kijken. ‘Goed zo! Jullie mogen er zoveel eten als jullie willen.’ Wat? Van mama mogen ze altijd maar één koekje. Heel soms twee. En nu mogen ze zoveel als ze willen?

‘Ga maar zitten, dan pak ik wat te drinken. Lusten jullie limonade?’

De jongens knikken. Met volle mond mogen ze niet praten.

‘Kijk eens.’ De Kerstvrouw zet twee grote glazen limonade voor hen neer. Dan loopt ze de keuken weer uit.

Lars en Mats kijken elkaar aan. Gebeurt dit allemaal echt?

Vanochtend stonden ze nog thuis in hun pyjama naar de kerstboom te kijken en nu staan ze in de keuken van de Kerstman koekjes te eten.

‘Jongens, hebben jullie zin om mij te helpen?’ De Kerstman komt de keuken binnen. ‘Ik ga de rendieren voeren.’

Rendieren? Daar hebben de broertjes nog helemaal niet aan gedacht. Snel trekken ze de warme jasjes aan die de Kerstvrouw hun heeft gegeven. Natuurlijk willen ze helpen.

Samen met de Kerstman lopen ze naar de stal. Buiten is het donker en ijskoud, maar in de stal brandt licht en het is er lekker warm. Ze horen de rendieren al, voor ze hen zien. Veel gesnuif en een soort gebrom.

‘Ja jongens, sorry dat ik laat ben.’ De Kerstman aait een van de rendieren over zijn neus. ‘Ik weet het, ik weet het, jullie hebben honger.’

Praat de Kerstman tegen de rendieren? Natuurlijk hebben de jongens in films gezien dat rendieren kunnen praten, maar ze hadden niet verwacht dat ze dat in het echt ook kunnen. En het gekke is, zij horen nog steeds alleen maar gebrom en gesnuif.

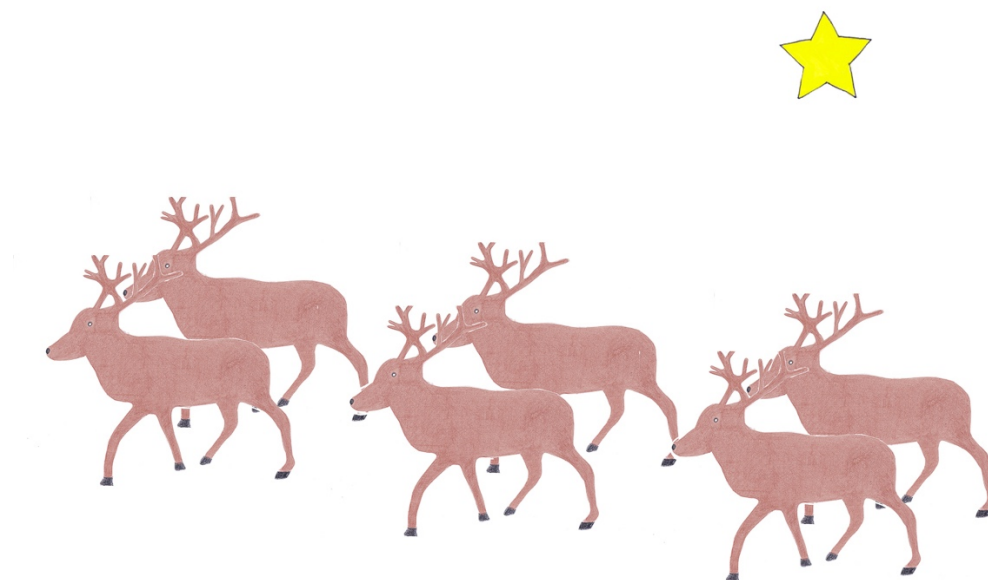
‘Kom maar dichterbij jongens.’ De Kerstman wenkt en Lars en Mats lopen naar hem toe.

‘Jullie verstaan mijn beestjes niet hè?’ De broertjes schudden hun hoofd.

‘Kom nog maar wat dichterbij. En probeer niet met je oren te luisteren, maar met je hart.’

Met je hart luisteren? Hoe moet dat?

‘Het is belangrijk eerst vrienden te worden met de dieren. Leg je hand maar op zijn snuit.’ De Kerstman staat bij het grootste. Het dier heeft vriendelijke ogen en het lijkt alsof het lacht. Lars loopt naar hem toe en legt zijn hand op de snuit van het rendier.

Dat voelt heel zacht. Een beetje als de knuffelhond waar hij altijd mee slaapt. Mats loopt naar een ander rendier en legt ook zijn hand op de snuit.

‘Voel maar hoe zacht en warm ze zijn. Doe je ogen dicht en luister met je hart.’

Ik weet nog steeds niet hoe dat moet, denkt Lars.

‘Jawel hoor, je doet het al.’ Lars schrikt. Dat was niet de Kerstman. Wie zei dat dan?

‘Ik ben het, Dasher.’ Lars doet zijn ogen open en kijkt naar het rendier. Hoorde hij nou echt dat dier praten? Hij kijkt om zich heen. Mats staat met zijn ogen dicht bij het andere rendier. Hij lacht.

‘Jullie zijn snelle leerlingen.’ Dat is de Kerstman. ‘Klets nog maar even verder, ik kom zo terug.’

Dan was het echt het rendier! Lars begint het nu leuk te vinden.

‘Kun je echt vliegen?’ vraagt hij in zijn hoofd aan Dasher.

‘Jazeker! Sommige dingen die je ziet in films zijn echt waar,’ lacht het rendier.

‘Wauw! En trekken jullie dan echt de slee met de Kerstman en alle kado's?’

‘Jep, ook dat is waar.’

‘Maar hoe kan het dat jullie zo snel vliegen?’

‘Dat is de magie van Kerstmis jongen.’

‘Opstellen!’ De stem van de Kerstman buldert door de stal. Lars en Mats schrikken er een beetje van, maar de rendieren springen meteen in de houding. Een voor een lopen ze naar een grote deur achter in de stal.

Als ze allemaal op hun plek staan, twee aan twee, gaat de deur open. Eerst zien de jongens niks. Maar als hun ogen aan het donker gewend zijn zien ze een soort landingsbaan. Een lange weg van sneeuw met aan de zijkanten muren van sneeuw.

De rendieren lopen nog een stukje naar voren tot de achterste twee ook buiten staan. Dan gaat er in de vloer een luik open. Wat zou daar uit komen? Het is de slee. De slee van de Kerstman. Lars en Mats staan met open mond te kijken.

‘Zin in een ritje jongens?’

‘Ja, ja, ja!’ De jongens springen op en neer van opwinding.

‘Mooi, klim er dan maar in. Er is plek zat, want de kado's nemen we vandaag nog niet mee.’

Lars en Mats klauteren in de slee. Als de rendieren allemaal op hun plek staan roept de Kerstman:

‘Daar gaan we!’

Hij geeft de rendieren een teken en met een schok komt de slee in beweging. De jongens houden zich stevig vast want de slee gaat steeds sneller. Als ze aan het eind van de landingsbaan zijn komt de slee los van de grond. Ze vliegen! Steeds hoger en hoger gaan ze.

‘Wauw, ik zie wel honderdduizendmiljoen sterren’, zegt Lars. Mats kijkt voorzichtig over het randje van de slee naar beneden. Onder hen wordt de aarde steeds kleiner.

‘De huizen lijken op blokjes.’ roept Mats.

Wauw wat is dit gaaf.

De Kerstman laat de rendieren van links naar rechts en weer terugvliegen. Ze maken zelfs een looping.

‘Het hele jaar oefenen we dit, want op kerstavond moet alles goed gaan,’ legt hij uit.

Dan laat de Kerstman de rendieren terugkeren naar de stal. Veel te snel vinden Lars en Mats. Ze hadden de hele nacht wel willen blijven vliegen.

Als ze weer in het huisje van de Kerstman zijn is het al laat. ‘Het is bedtijd jongens.’ De Kerstman brengt de broertjes naar een kamertje met een stapelbed. Het onderste bed is groen.

‘Daar mag jij slapen Mats,’ zegt de Kerstman. Het bovenste bed is blauw, dat is voor Lars. In beide bedden ligt een rendierknuffel. Snel trekken de jongens de kerstpyjama’s aan die op hun bed liggen. De Kerstman stopt hen in, leest een verhaaltje voor en dan vallen de broertjes in een diepe slaap.

De volgende dag wordt Lars wakker van de wekker. Het is al licht. Verbaasd kijkt hij om zich heen. Hij ligt niet meer in het blauwe bed van de Kerstman. Hij ligt in zijn eigen bed. In zijn eigen kamer. In hun eigen huis.

‘Mats? Mahats!’ fluistert hij.

‘Ja Lars, ik ben wakker,’ zegt Mats.

‘Mag ik bij jou in bed liggen? Ik heb zo gek gedroomd?’

Snel klimt hij naar beneden en kruipt naast Mats onder de deken.

‘Ik heb ook heel raar gedroomd.’ zegt Mats. ‘Over de Kerstman en het speelgoedpakhuis. Jij was er ook bij. We mochten zelfs mee om een ritje te maken in de slee!’

‘Wat? Ik heb precies hetzelfde gedroomd. We kregen kleren van de Kerstvrouw, we hebben elfjes gezien en met het speelgoed gespeeld.’

Mats beweegt zijn hoofd heel hard op en neer. ‘En we kregen een kerstpyjama!’ Lars kijkt naar Mats en Mats kijkt naar Lars. Huh? Ze hebben nog steeds de pyjama aan die ze van de Kerstman kregen. In hun hand hebben ze de rendierknuffel.

Kunnen dromen dan toch waar worden?

Lieve lezers,

In deze rare tijd, waarin we zorgen hebben, het weer moeten regelen als de scholen dicht zijn en we 'nergens' heen kunnen, is het mijn overtuiging dat boeken en verhalen kunnen helpen.

In verhalen, in onze fantasie en onze dromen kunnen we overal naar toe. Zelfs naar de Kerstman.

Ik hoop dat jullie genoten hebben van het verhaal en ik vind het heel erg leuk als je me dat laat weten.

Ik wens jullie een hele fijne Kerst en een liefdevol 2022!

Lieve groet,

Emmie